

перещь

№ 13. КИЇВ, 1945 р.

РІК ВИДАННЯ IV.

14 жовтня Україна святкувала річницю визволення від німецьких загарбників.

— Як у вас з ремонтом?
— Протікає успішно.

— Ремонт?
— Ні, дах після ремонту...

„ П О М А З О К “

(УСМІШКА)

— Голитись тобі, батьку, треба, — каже мені якось Женя Корж. — бо борода вже стирчить у тебе, як колючки в їжака.

— А зараз голитимусь! Дивись ось, який помазок купив. Колодочка хоч і дерев'яна та то нічого, бо щетина і м'якенька і довгенька. Милитиме добре, як по-твоему?

— Намилимось, — побачимо, — одказує Женя. — Я теж і помилюсь і поголюсь.

— Тобі, Женю, — кажу я Коржеві, — може ще трохи й ранувато і милитись і голитись. Ти придивляйся, як це робиться, — років через п'ятнадцять і ти вже голитимешся, от воно й пригодиться. Біжи до матері, щоб гарячої води дала!

«Приготувалися, почали»...

Спочатку милитись.

— Дивись, — кажу, — Женю. Помазок устромляється у гарячу воду, а в цей час насапаяється в оцю чашечку мильний порошок. Потім помазок із гарячої води виймається і в чашечку з мильним порошком опускається, а потім ти помазком мильний порошок отак розтираєш-розтираєш-розтираєш, — отримується мильна піна. Ти ту мильну піну береш на помазок і в бороду, у виски та під носом отак втираєш-втираєш-втираєш... От утер, а тепер береш бритву...

Ех, як підскачить Корж, як зарежечеться та як закричить:

— Мамо! Біжи сюди, подивись, — у нашого батька на лиці щетина виросла. Він тепер, як грифон. Знаєш у сусідньому дворі собачка така єсть, з колючою мордою.

— Я тобі дам собачку! Ото на батька так?!

А Женя заливається, аж падає:

— Оце, — кричить, — поголився. В сто раз тепер на лиці щетини більше!

Глянув я в дзеркало й ошоломонів: Все обличчя в щетині. Торчить щетина з носа, з рота, з очей, з ушей.

Зирк на помазок — сама колодочка.

З пересердя звів рукою щетину з лица й на підлогу.

Підбігло кошеня ткнуло морду в піну на підлозі та:

— Ачхи!

— Будь здорова, кицько! — кричить Женя. Він у нас чемний хлопець.

І в мене повен ніс щетини.

І я:

— Ачхи!

— Будь здоров, батьку!

Отак ми з кошеням один за одним:

Ачхи!

А Корж підскакує та раз за разом:

— Будь здорова, кицько! Будь здоров, батьку!

Очі повні сліз, нічого не бачу.

— Ведіть, — кричу, — мене до кранта!

Змивайте з мене, — кричу, — щетину!

Повели мене до кранта, нахилили голову, змили щетину...

Одійшов трохи.

Пішов у парикмахерську, поголивсь

За обідом їли вареники з вишнями.

Женя як закричить.

— Батьку, у вареника щетина виросла! По-несу в парикмахерську, хай побриють!

— Та не пустуй, — кажу, — Женю, і так моторошно!

Потім пили чай із щетиною, носили до ветеринара кицьку, щоб щетину з рота повитягав, їли кисіль із щетиною.

І все з одного помазка.

— Що ж воно ото за помазок такий, що такого нам лиха накоїв? — питає Женя.

— То, — кажу, — не помазок.

— А що?

— То, — кажу, — «ширпотреб».

— Ага! Страшне яке! — каже Женя. — Ти, батьку, більше його в хату не принось.

Остан ВИШНЯ.

Ранок у будівельній конторі завжди починався бурхливо.

Обійшовши територію будівництва, начальник кулею влітає у кабінет і падає у крісло. Викликаного начальника постачання він зустрічає фонтаном іронії й яхидства.

— Що ж це, милий Павле Юхимовичу, на третій секції так і стоять без газових труб? Так ми з вами, голубе, в трубу вискочимо!

— Чого ви хвилюєтесь, — відповідає начальник постачання, — труби можна дістати. Але ж, Іване Григоровичу, на заміну треба щось дати.

— Ну, й дайте! Що вони просять?

— Скло.

— Дайте їм!

За сорок хвилин зі складу виїжджала полуторка із склом.

Телефони працювали з повним навантаженням:

— Мені потрібні шпінгалети! А вам що? Вапно? Даю вапно! Приїздить із шпінгалетами.

— ...Який ви наївний! А чим ви можете допомогти?.. Добре — дам...

— ...Льоня, будь другом — виручи, дай дошок! Я допоможу тобі паркетом.

Опівдні з'ясувалося, що друга секція теж стала — невиспачало алебастру, відданого за білила.

Небезпека шугала й над першою секцією, в якої забрали скло.

Напруження дедалі зростало.

— Що? — кричав у телефон начпостач, — даєте, алебастр? Добре, дам газові труби!

Прибіг у паніці виконроб третьої секції — в нього забирали допіру привезені газові труби.

Контора дружно накинулася на нього.

— Сидите в своїй секції й думаете, що не вже все? А ви спробуйте щонебудь дістати — тоді скажете!

Приголомшений виконроб утік.

Бурхлива діяльність тривала — міняли скло на гвіздки, білила на дошки, гвіздки на олифу, алебастр на крейду. Машини з матеріалами носились туди й назад.

— Фу-у! — сказав під кінець дня начальник будівництва, — хоч виконроби не скаржаться, що простояли сьогодні без матеріалів. Та, здається, і на завтра ми їм забезпечимо роботу.

Ранком другого дня начальник кулею влітає у контору й бухнувся в крісло.

— Що ж це ви, дорогий Павле Юхимовичу, — з граничною іронією спитав він, — на третій секції так і стоять без газових труб?..

Максим РІВНИЙ.

ВІЛЬНОЇ ХВИЛИНИ

Малюнок О. Сашка

Міліціонер. — Я ж не на посту, а вони тікають... Де ж я тепер куплю собі насіння?

— От тепер було б добре одержати «наряд вне очереди»

ПОРАДИ НАШИМ ЧИТАЧАМ

ЯК ОРГАНІЗУВАТИ ДЕМОНСТРАЦІЮ КІНОКАРТИН?

1. Тов. Гавриленко із м. Борзни, Чернігівської області, тов. Ладигин із Новодуванки, Ворошиловградської області, і тов. Соколовський з м. Златополя, Кіровоградської області, пишуть, що в театрах ніколи не можна подивитися кінокартини до кінця. Фільми часто рвуться на шматки, і глядачам доводиться сидіти в театрі цілу ніч, щоб подивитися бодай половину кінофільму. Як бути? — запитують т.т. Гавриленко, Ладигин і Соколовський.

ВІДПОВІДАЄМО:

Стара кінотехніка, що досі збереглася в деяких театрах, вимагає, щоб фільми були цілі. Але це дурниці. Можна демонструвати й порвані. Для цього слід запровадити так зване кільцювання. Порваний фільм поділяється на шматочки. В одному населеному пункті демонструється один шматок, в другому — другий, в третьому — третій і т. д. При цьому треба прагнути, щоб відстань між населеними пунктами була не більше 15—20 кілометрів. Закінчивши перегляд шматочка в одному пункті, кіноглядачі колективно рушають до другого, потім до третього і т. д. — аж доки не переглянуть цілого фільму. Можна й навпаки. КінOMEханік підмазує собі ядучим перцем відповідне місце й мчить з продемонстрованим шматочком фільму до населеного пункту, де вже закінчили демонструвати початок фільму. А з цього пункту кінOMEханік в такий же спосіб мчить туди, де початку ще не бачили. Кіноглядачі в першому й в другому випадках виривають відповідальних за демонстрування кінокартин

осіб бурхливими оплесками, що переходять в овацію.

2. Працівник Райсоцзабезу з м. Кобеляк, Полтавської області, запитує, що робити, коли зал кінотеатру завжди так переповнений, що ніде й стати, не то що сісти, а багато стільців, які зав. театром Бабенко називає «літерними», не зайняті, але на них сидіти звичайна публіка не може.

ВІДПОВІДАЄМО:

Тут є два виходи: 1) Для друзів і приятелів тов. Бабенка плюс їхні дружини, діточки, тіточки організувати спеціальні неплатні кіносеанси. 2) Радикальніше — дозволити тов. Бабенкові з його «літерними» друзями мати власний кінотеатр, а загальноміський залишити для міста.

3. «Болільник» із села Євсуг, Ворошиловградської області, запитує, що робити, коли директор МТС Токар дозволяє давати електроенергію в кінотеатр лише тоді, коли в нього хороший настрій. Отже, глядачі можуть бачити кінокартини раз на рік і то у високосний, бо Токар завжди ходить сердитий.

ВІДПОВІДАЄМО:

Тут вся справа в тому, як забезпечити хороший настрій тов. Токаря в день демонстрування кінокартин. Отже, треба знати, що він любить і чого не любить. Виходить, справа тонко психологічна. Після одержання докладної характеристики тов. Токаря від районних організацій дамо відповідну пораду.

— Тінь Геббельса мене усиновила...

Н Е З Л А М Н А В Д А Ч А

В холодочку Клим Цікора
Простилає світку, —
Він сьогодні, як і вчора,
Трохи напідпитку.

Шапку в голови смушкову,
Ляже під вербою —
І заводить Клим розмову
Із самим собою.

— Тільки, голубе, не спати,
Поговорим, згода?
Із розумним розмовляти
Просто насолода.

Хоч і швець я, та байдуже,
Будемо без тостів,
Не стидайся мене, друже. —
Говори як з простим...

Да, так ти говориш, значить:
Клим пияк, ледащо.
П'ють усі, — але пиячить
Задля чого, нащо?

Ну, а я це одкидаю,
Це невірна гадка.
Я не п'ю, а випиваю,
І в таких випадках:

Як у настрої хорошім,
І як баба лав,
П'ю тоді, як маю гроші
І як їх немає.

А мені він діло шити
Починає, цвіка...
Так п'яницею зробити
Можна чоловіка.

Ні, у мене, брат, культура,
Хоч душа й козача.
В мене сталь, а не натура,
Кремень, а не вдача.

Ти тут, голубе, зарвався,
Це вже, брат, обида.
Коли хоч, так я удався
У свого діда.

Батька я тут одкидаю,
Трохи непривітно,
Але жив покійний, знаю,
Надто непомітно.

А про діда, не про тата,
В селищі, на Росі,
Старигани і малята
Згадують ще й досі.

Я за ним, щоправда пізно,
Часто й зараз плачу.
Теж натуру мав залізу,
Кремень, а не вдачу.

Скільки тих спокус усюди...
Слушайте, синочки, —
Там, де школи та колбуди,
Скрізь були шиночки.

Дід іде було та й каже:
— В корчму тягне, знаю,
Випить хочеш, кодло враже,
Дудки, воспрещаю; —

Я спушу із тебе шкуру,
Як в шинку побачу.
Покажи свою натуру
І залізу вдачу.

Ні, не можна й на хвилинку,
Тьху, яке мізерне. —
І проходить мимо шинку
Я голову одверне.

Промине корчомку, стане,
Здійме веремію:

— Слава, пане-отамане,
Молодець, Мусію.

От за це хвалю і славлю,
І люблю й шаную,
Гайда, чверточку поставлю,
Ке' лиш, почащую.

— Будуть люди з тебе, — каже,
— Будуть, я вже бачу.
Ну, так пий же, пий же, враже,
За незламну вдачу. —

Підсідає перехожий,
Сніда з ним, обіда.
Як дві краплі, я похожий
На свого діда.

Є й різниця, Клим признався,
Хоч не дуже й хитра;
Дід із чвертки частувався,
А онук з півлітра.

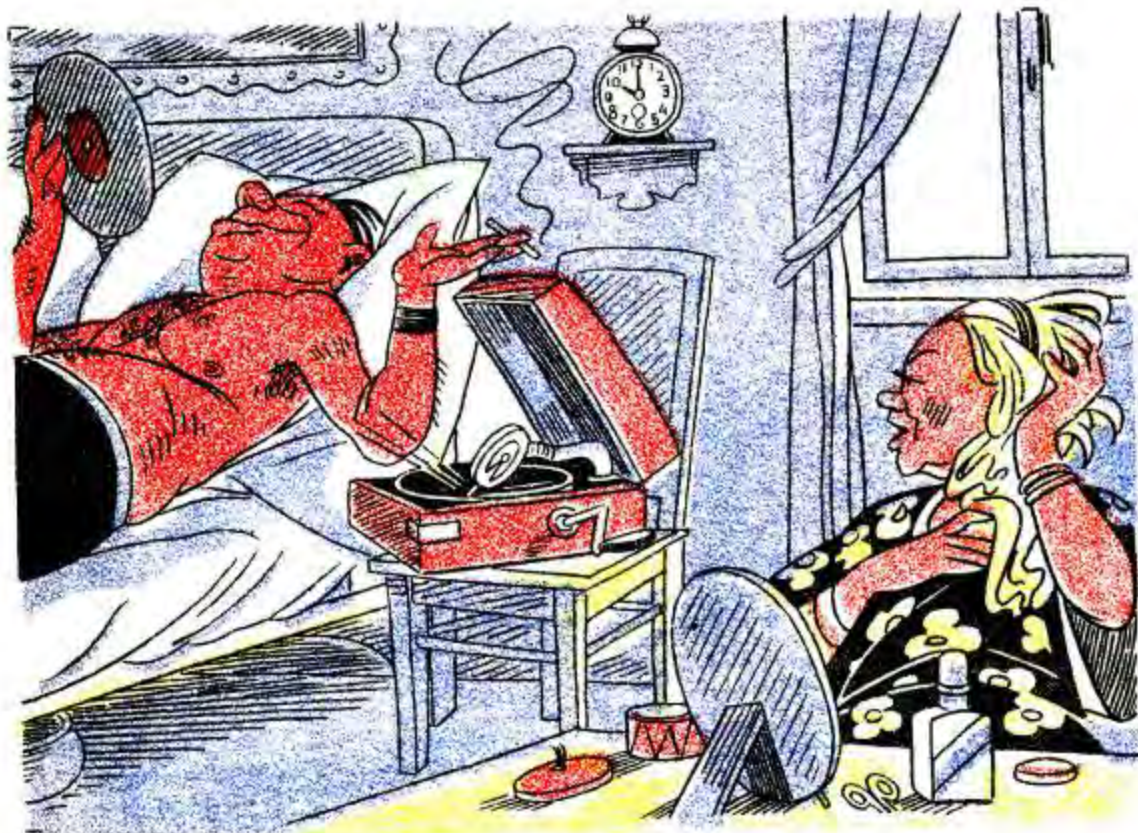
Заявляю одноставно
Геть усьому люду,
Як помру, тоді, звичайно,
Пити вже не буду.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

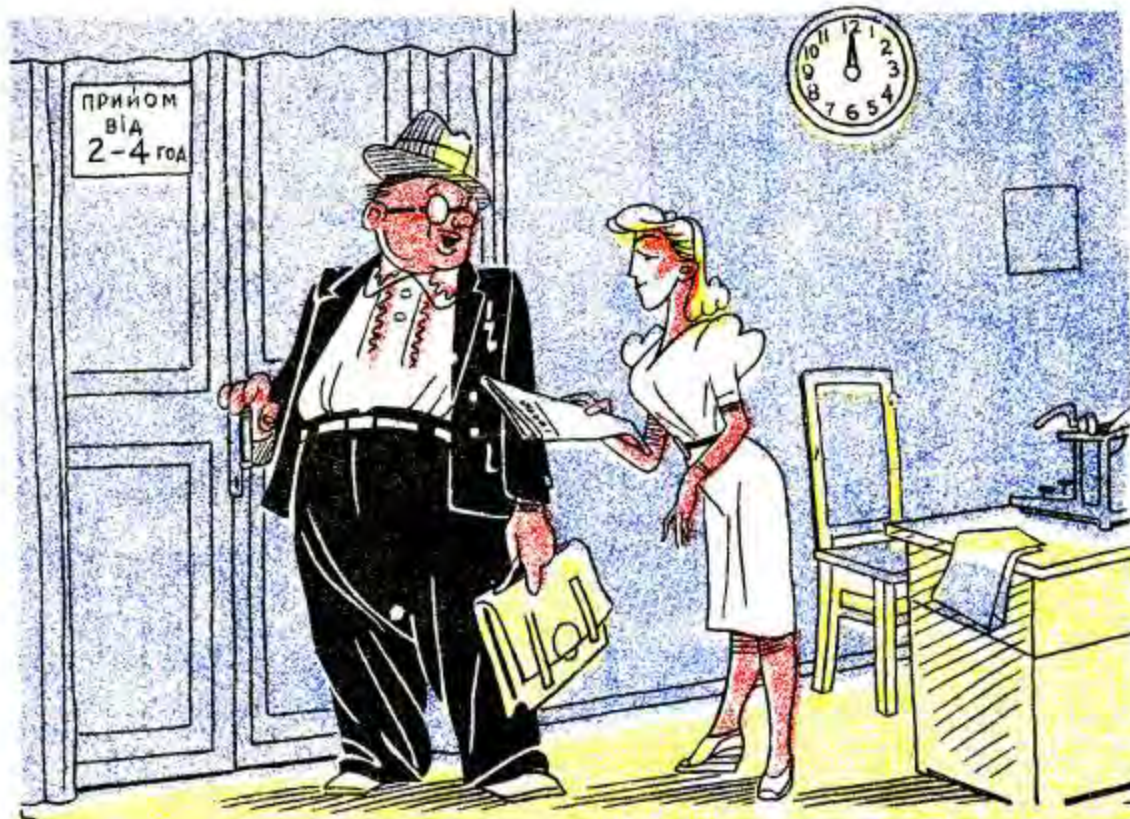
ДОКИ ГРІМ НЕ ГРЯНЕ, ЛЕДАР ІНШИМ НЕ СТАНЕ

(Що робить Петро Розмазня протягом робочого дня)

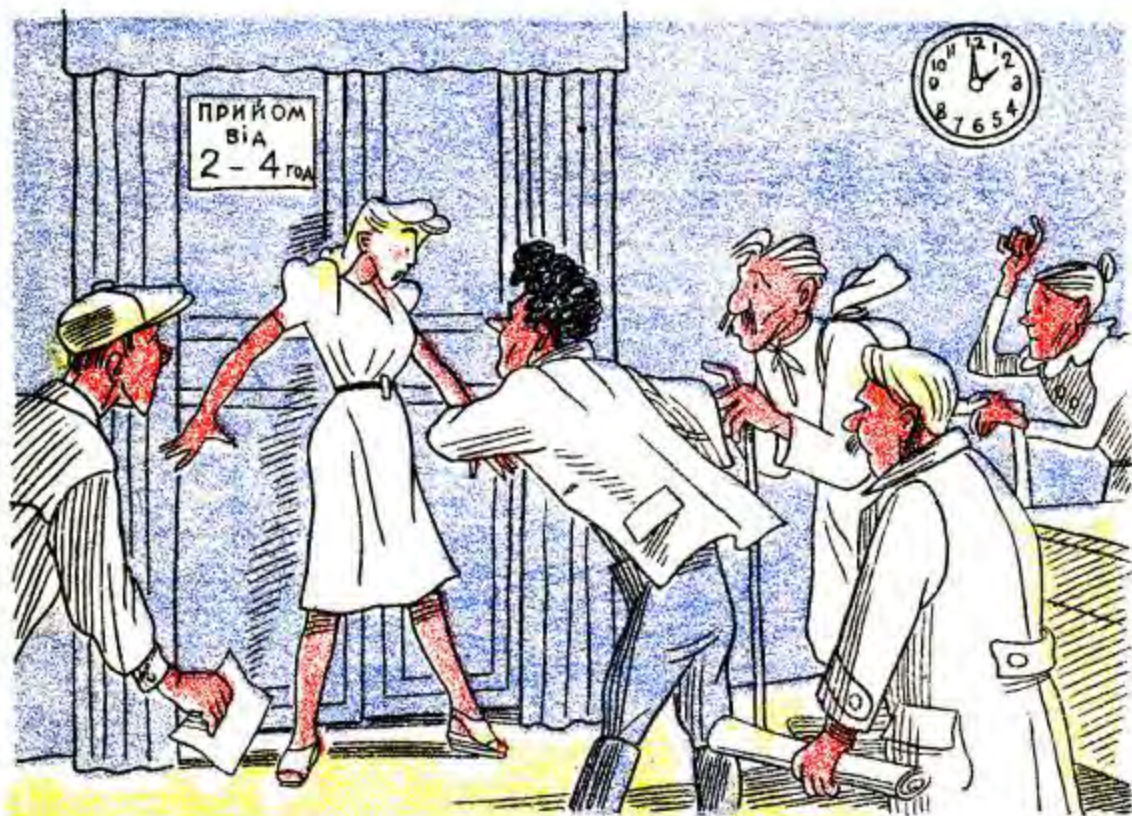
Малюнки худ. ГРІ

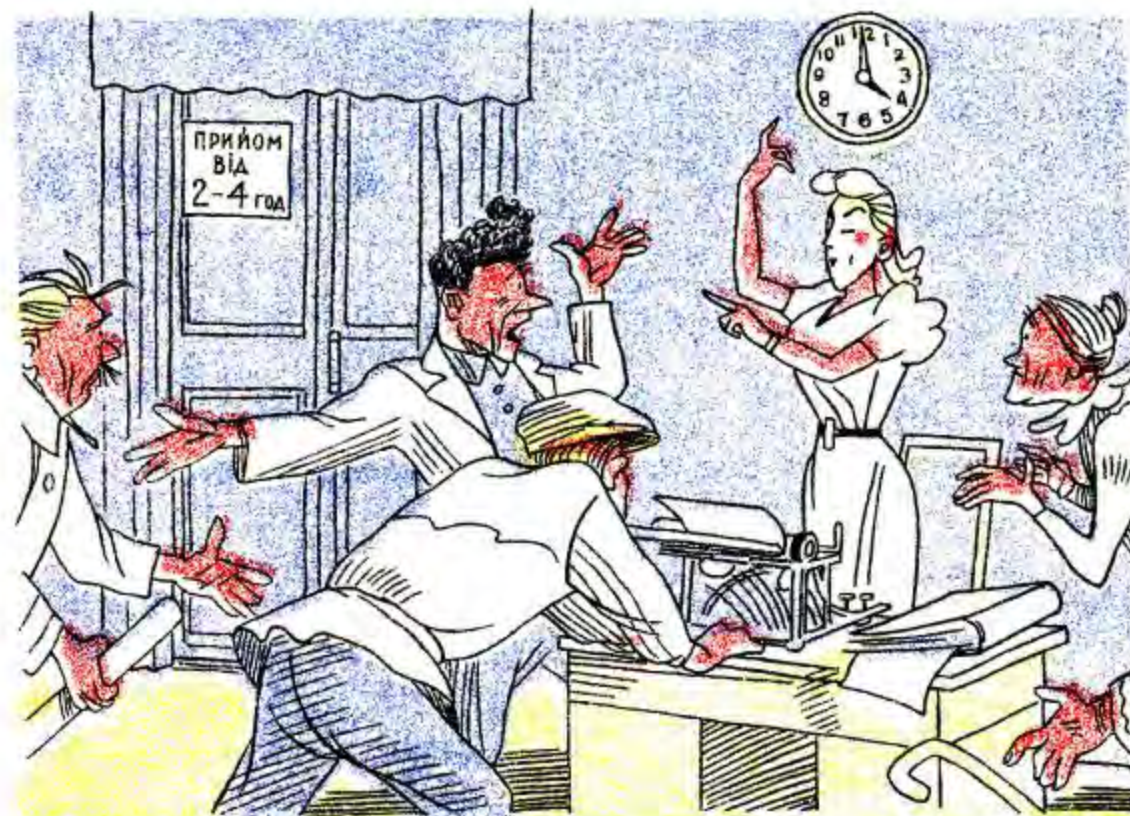
1. — Уже десята година. Час би й на роботу.
— Поспішати нікуди, все одно заводи нашого тресту випускають чотири цвяхи на тиждень. Ти хочеш, видно, щоб я, як жовтий лист, упав від перевтоми?

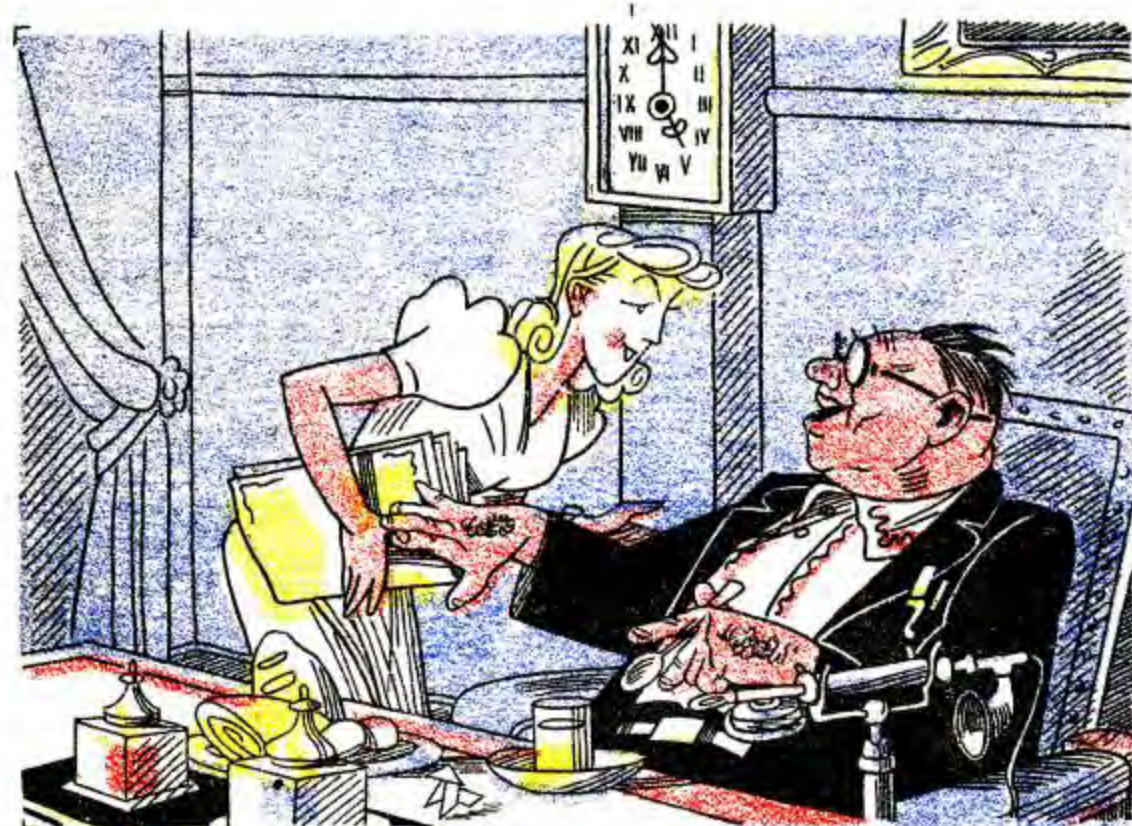
2. — Відбивайте, Манікюрочко, всі атаки відвідувачів, я працюватиму над новою проблемою: «Відходи тваринництва для житлобудівництва».

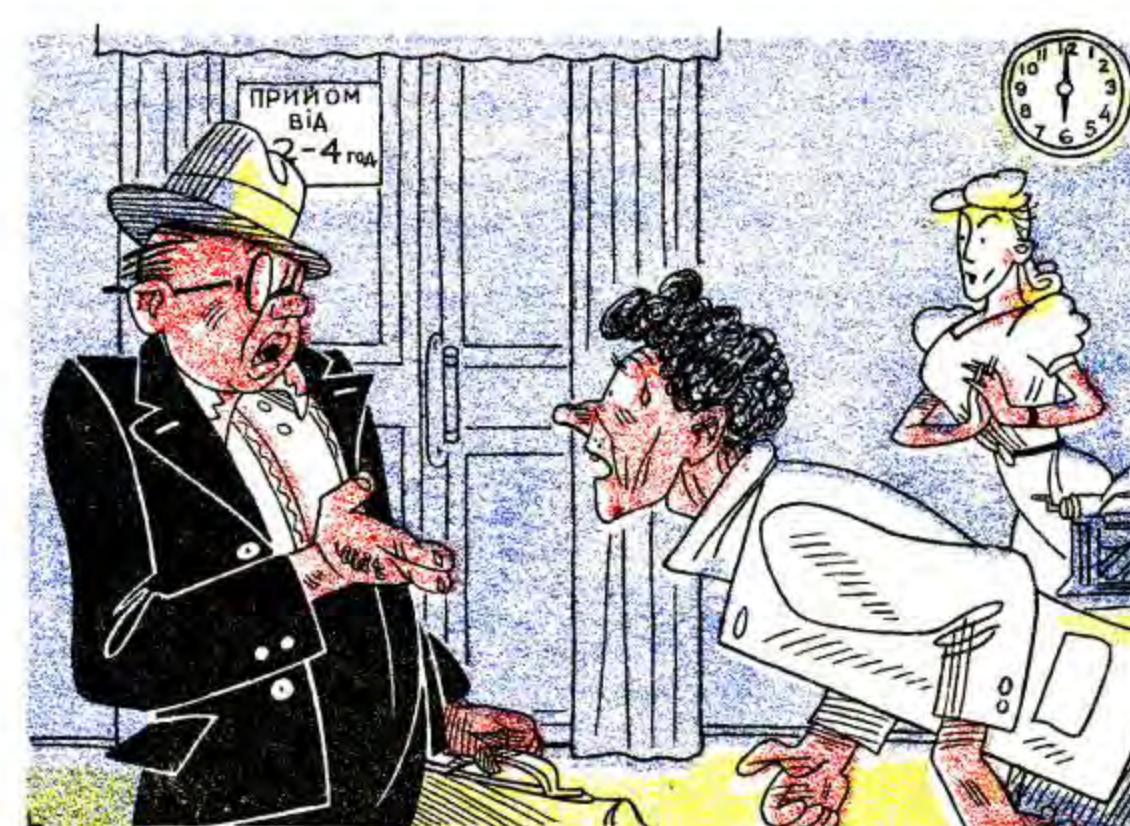
3. — Ні, ні — і через мій труп прийому покищо не буде. У Петра Петровича нова тема: «Перевод пустих житлових коробок до розряду порожніх». Пожальйте живу людину!

4. — Громадяни, прийомні години закінчено.
— І тут у вас, як у звітах: незаймані об'єкти ви покажете, як добудовані!

5. — Ой, ви знаєте, ледве одбилась! Може папіруї переглянете?
— Що ви, ластівко, невже хочете, щоб ваш Петро Петрович, як жовтий лист, упав від перевтоми?!

6. — Нарешті! Два тижні вас підстерігаю; коли ж одвантажите обіцяний вагон цвяхів?
— Робочий день закінчився, ви хочете, щоб я, як жовтий... Зайдіть через півроку!

Малюнок К. Агвіта

Дома...

ТЕЛЕФОН

Через непорядкованість телефонної сітки в Шостці на кожній лінії навішано кілька апаратів. Дозвонитись в якійсь важливій справі через це неможливо.

Телефон в кабінеті я маю
Для службових, як кажуть, розмов.
Ось я ручку його повертаю,
Щоб дзвонити в одну з установ.

В трубці галас, хрипіння, концерти.
Знову ручку халаю і — круть:
Чую регіт дівчат, які вперто
Говорити мені не дають.

Почало після свисту тріщати,
Як немазаний той гарантас.
Я вже радий... дають розмовляти...
Так і є — мені чути чийсь бас.

Вам чого? Ковбаси чи відходів?
То заходьте, будь ласка, до нас!
— Ні, не выдержу більше я — годі!
Мені станцію, а не ковбас!

І, щоб час не губить і роботу,
Одвертаюсь від того дзвінка
Та по Шостці мерщій мимо дроту
В установу іду пішака.

Віталій ВАСИЛЬЄВ.

Малюнок К. Агвіта

— Сашко, дай мені соли.
— Соли? Добре. А ти мені два комплекти скатів до машини.

АПАРАТ ПІДВІВ

Знаєте, коли Дем'яна Івановича зняли з роботи й записали йому таку догану, що в тресті всі ходили, мов приголомшені, я розгубився. Дем'ян Іванович увлявся мені золотою людиною з таким великим і чуйним серцем, що я інколи навіть дивувався, як таке велике і чуйне серце може вміститись у не таких уже й могутніх грудях?

Сказати правду, я ще й зараз не знаю за віщо так ударили Дем'яна Івановича. Я схильний вірити Дем'янові Івановичу, що його підвів апарат: всі оті керуючі справами, секретарі, діловоди, інспектори, завіди, агенти постачання, які тільки те й робили, що розписувалися в книзі приходу на роботу й регулярно одержували зарплатню.

Я ще ніде не зустрічав такого порядку й чуйності в прийомі відвідувачів, як у Дем'яна Івановича в тресті. Секретареві й помічникові було суворо наказано всіх, хто добивається прийому, пропускати без затримки, в порядку живої черги, не зважаючи на особи.

На довгому, вкритому малиновим сукном столі, що стояв перпендикулярно столові Дем'яна Івановича, завжди лежала коробка найкращих цигарок, стояли — ваза з яблуками, грушами або з цукерками і скляний сифон з газованою водою. Дем'ян Іванович завжди вставав назустріч усім, хто входив до кабінету, і не сідав за свій стіл, доки не почастує відвідувача. Потім уже відкривав чисту сторінку службового блокноту й уважно слухав. Слухаючи, він нотував щось у блокноті. Що саме — відвідувач не бачив, бо широка спинка писемного прибору затуляла від нього блокнот директора. Але відвідувач був певен, що директор нотує його просьбу або пропозицію, бо після такого прийому, такої зустрічі, такої запашної цигарки або соковитого яблука нічого іншого директор нотувати не міг.

Дем'ян Іванович ніколи не відпускав відвідувача, не викликавши кого треба з свого апарату й не передавши відвідувача, як кажуть, з рук у руки.

— Там, — казав він, — вислухайте товариша й зробіть усе, що треба.

Відвідувач виходив окрилений надією, а Дем'ян Іванович підводився назустріч новому відвідувачеві й розкривав нову сторінку блокноту.

Після прийому Дем'ян Іванович часто дзвонив своїм знайомим у різних особистих справах. Обвинувачувати його в цьому не можна. Мусить же директор хоч кілька хвилин приділити й собі.

Розмови були короткі й невинні. Одного приятеля він питав: — Ну, як?.. Чудесно!.. Хай привезуть... Ти ж не забув адреси?..

Другого: — Ну, як там у тебе?.. То-то ж!.. Тягни, тягни, моя стара дасть раду. Вона в мене на всі руки...

Третього: — Одержав?.. Прекрасно... Зайду... Питаєш чи люблю?.. Люблю, голубе... Ну, от!.. Навіщо?.. Не треба!.. Коли ти наполягаєш, я не відмовляюсь...

Нічого, як бачите, в цих розмовах не було такого, щоб можна було закинути Дем'янові Івановичу.

Заступників або інспекторів він зустрічав теж, встаючи їм назустріч і простягаючи руку.

— Здоров, здоров. Заходь. Що це? На підпис? Навіщо! Сам, голубе, сам міркуй. Розбирайся. Проявляй ініціативу. Я прийняв товариша, передав його тобі, а ти действуй! Що, не можна? А я хіба кажу, що можна? Действуй, як треба. Він посилається на мене? Має право. Але коли інтереси тресту вимагають іншого...

Інколи, правда, розмова відбувалася в трохи іншому напрямі. Особливо з першим заступником — колишнім підполковником, інвалідом Вітчизняної війни.

— Даремно, даремно ви, Михайло Степанович. Я ж директиви не давав? Право на його боці?.. Це дивлячись як підходити. Так задовольнитись? Як?.. Усіх трьох?.. Так ми з вами й трест пустимо на вітер. Ах, ви знову про живих людей! Всі ми живі люди... Я теж жива людина... Ну, от ви вже й сердитесь. Знову називаєте мою поведінку «комедією чуйності». Гостро, милий, гостро. Ви військові завжди звикли до гострого слівця. Це ваше право. На фронті вам не солодко було... Закурить... Не курите? Я й забув... Тоді з'їжте он оту грушу... І груші не хочете? Ну, добре, добре. Заспокойтесь... Вдруге тільки будьте обережніші... Що-що? Знову ці розмови? Коли це й справді так, я сьогодні ж вижену Женю з тресту й дам розпорядження все повернути назад. Я не звик самопостачатись!.. Бувайте...

Помічникові, викликаному після заступника, робилося батьківське зауваження.

— Закурюй, Женя. Що ж це ти, друже, — ні стратегії, ні тактики. Шостий рік учу тебе, а ти все ще ніяк премудрості не опануєш. Мені Михайло Степанович казав... Ну то-то ж!.. Негайно ж повернути назад! Я не самопостачальник... Як?.. Як ти кажеш?.. Коли так — я не заперечую. Даси я підпишу. Що?!. Бухгалтерія не прийме? А це ми уладнаємо. Действуй!

Помічник виходив, а Дем'ян Іванович підводився назустріч запізненому відвідувачеві, потім відкривав свого блокнота на чистій сторінці. На прощання Дем'ян Іванович частував відвідувача цигаркою, й мало не силоміць, записав йому в кишеню пару яблук: — Беріть, беріть, діток почаствуете!.. Все буде гаразд... Ми живі люди!..

І раптом — комісія державного контролю й незрозумілі висновки. Тут вам усе: бюрократизм апарату, більше трьохсот нерозглянутих скарг за один місяць, кругова порука, самопостачання і всі сім тисяч гріхів. До висновків потрапив чомусь і блокнот з намальованими там кониками, зайчиками, мишками, іжачками. Так і записали, що все це малювання під час прийому відвідувачів. Я не вірю Така золота людина, як Дем'ян Іванович, міг малювати цих втішних звірятко тільки для трестівського дитячого садка. А у висновках чомусь записали, що за рахунок бюджету цього дитсадка до кабінету директора доставляли яблука, груші й цукерки для прийому відвідувачів. Теж, на мій погляд, неправильно. Трест же має свій ОРС? Хай там у актах записано, що в ОРС'а півмільона збитків, але ж яблука він міг постачати для прийому? А то з дитячого садка! Це вже несолідно для авторитетної комісії.

І от зняли людину, прописали в газетах, записали таку догану з попередженням, що аж мене мороз по спині дере, й призначили директором отого самого підполковника Михайла Степановича. Тепер для мене все ясно. Апарат і справді підвів Дем'яна Івановича. Апарат й інтриги отого Михайла Степановича. Щось дуже часто він згадував у розмовах з Дем'яном Івановичем про живих людей. І ще одна несправедливість: я думав, що Дем'янові Івановичу дадуть змогу на іншій відповідальній роботі довести, що він ні в чому не винен. Так ні, його судитимуть. За віщо? Не розумію!

Ол. ГРОМОВ.

Київ -
Перець

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чи не можна бува на твоїх сторінках вмістити таку об'яву:
«Кременчуцький Хлібзавод випускає в масовій кількості для продажу так звану хлібну масу для виготовлення коників, ляльок і інших іграшок для дорослих і малят. Для застереження від фальсифікації доводимо до відому споживачів прикмети наших виробів: на смак — гіркокисла, колір — чорний, коли візьмеш на зуби, то без ножа щелепів не рознімши. Вироблені з нашої маси іграшки міцніші за молібден. Просимо нашу продукцію з хлібом не змішувати, хоч вона й має вигляд хліба.

Заводові для підвищення якості продукції потрібні робітники — бажано прокуратури та міськради.—ДИРЕКТОР ЗАВОДУ ФЕДЬКО». Зредагував М. НЕСТЕРЕНКО.

м. Кременчук на Полтавщині.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Прибув до нас у В.-Білозірку кінофільм «Серця чотирьох». Перегляд його відбувався так: першого дня ми дивились серце першого героя, другого — серце другого героя; третього — серце третього героя й четвертого дня — серце четвертого героя. Треба сказати, що нам пощастило додивитись фільм до кінця. Як правило ж у нас майже всі кінофільми йдуть з «продовженням», але без закінчення по цілому тижню. Коли додати до цього, що майже всі місця в нашому кінотеатрі «стоячі», що в директора кінотеатру т. Скрипниченка та в його начальства з Райвиконкому серця зовсім не лежать до кінотеатру, то можна сподіватись, що скоро у наших кіноглядачів від таких сеансів буде масовий розрив серця. Як запобігти цьому лихові, ми не знаємо. Може хоч ти, товаришу Перець, допоможеш?

Шура і Оля ІВАНОВИ

В.-Білозірка на Запоріжжі.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Цим листом ми хотіли попередити людей, яким доведеться коли-небудь у справах сісти на автомашину, щоб вони спочатку довідалися у шофера, хто ремонтував машину. Коли шофер скаже, що Житомирський моторемонтний завод, то раджу на машину не сідати — застрягне в дорозі. Ще чого доброго доведеться впрягатись і тягнути її на собі до гаражу. А коли хто не вірить, то хай приїде до нас у Житомир і на власні очі пересвідчиться, як наш Моторемонтний завод ремонтує автомашину ремісничого училища № 5. Вона вийшла з капітального ремонту, пробігла 300 кілометрів і

— У нашій крамниці завжди з походом крам відпускають... Випи-суеш в одному місці, платиш у другому, одержуєш у третьому... так і ходиш до вечора.

знову потрапила в капітальний ремонт. Півтора місяця ремонтували, випустили, проїхали в один кінець і знову в капітальний ремонт. З цієї нагоди ми б запропонували нашому Моторемонтному заводові таку заводську марку: поламана автомашина, а навколо напис— «Угроблено на Житомирському моторемонтному заводі».

ДИРЕКЦІЯ РЕМІСНИЧОГО УЧИЛИЩА № 5.

м. Житомир.

„А Т Е Л Ь Є М О Д“

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Недавно я вирішив пошити собі пару сорочок. Узав матеріал і пішов до майстерні швейної фабрики на Червоноармійську вулицю. Там мені сказали, що сорочки вони дійсно шують, але строк пошиття 2 місяці, бо майстри у відпустку йдуть. Бачу — ризикувати не треба. Йду далі. В другій майстерні замовлень не приймають. Кажуть — перевантажені. Пішов я до третьої, до четвертої—і скрізь однаково: не приймають замовлень — перевантажені. Добре, що хоч адреси дають, куди далі мандрувати.

Так добився я до «Ательє мод» Ленінського райпромкомбінату, що на вулиці Леніна, 5. Ательє, можна сказати, першокласне. Обстановка з претензією на затишок і працівники виявляють прагнення до ввічливості.

Поздоровкався й питаю — приймає замовлення? — А який сьогодні день?

— Середа, — кажу, — 15 серпня.

— Тоді приймаємо. Тільки прийом замовлень чоловічих сорочок від 3 до 5 години дня. Погуляйте пару годин і приходьте.

Пришов я о 3 годині. На мое щастя, закройщицю довелося чекати не більше 20 хвилин. Я зрадів і зразу ж до неї. Так, мовляв, і так, пару чоловічих сорочок треба пошити.

— Можна, — каже, — тільки строк місяць, вірніш — п'ять тижнів. Матеріалу у вас малувато, двое сорочок не вийде, але постараюсь. Зняла вона з мене мірку, умовились про фа-

сон. — Тепер, — каже, — ідіть до каси, оформляйте.

Касирка підрахувала, виписала квитанцію. — З вас, — каже ввічливим голосом, — 94 карбованці за твердою розцінкою.

— Будь ласка, будь ласка, — зрадів я, відраховуючи гроші. Та тільки зібрався було йти, коли це закройщиця до мене:

— Коли ви, товаришу, хочете, щоб ваші сорочки були готові через п'ять тижнів, купіть на базарі півтори катушки ниток.

— Так, але... — почав було я.

— Розумію, розумію. Але ми вам зробимо ласку й купимо самі. Залиште тільки 45 карбованців.

— Добре, кажу, згода. Ось гроші.

— Ні, це ще не все, — веде далі закройщиця. — Гудзики ж теж треба пришити? То-то ж! Отже, п'ять та п'ять — десять, по два карбованці — разом 20 карбованців.

— Всього, значить кажу, — 65 карбованців.

— Хвилинку. А петлі самі метатимете? Не вмієте? То-то ж. Десять на два — двадцять. Манжети подвійні? — плюс іще вісім петель по два карбованці—шістнадцять. А разом за петлі — 36.

— Отже, — питаю, — всього не 65, а 101 карбованець?

— Ні, і це ще не все. Сорочки, кажете, по моді шить? Тоді потрібна підкладка під манжети й під комір. Принесіть півметра полотна або заплатіть 40 карбованців, вірніш 45 кар-

бованців. А разом за все — 146 карбованців ноль-ноль копійок.

Боячись, що закройщиця зажадає ще якусь сотню за голки, наперстки, за пришивку комірів, рукавів і за те, що замовлення буде готове в строк через п'ять тижнів і не пропаде, я швиденько відрахував їй згадану суму. Проте, розраховуючись, я поцікавився завіщо ж каса взяла з мене 94 карбованці.

— Як завіщо? — здивувалася закройщиця. — 14 карбованців — робсила по нормі, потім накладні видатки, матеріал та інші витрати. Ясно?

— Ні, кажу, — не ясно! — й направляюсь до завідувачки «Ательє» — Дорошенко. Але вона раптом зникла за лаштунками «Ательє» й я, не дїждавшись її, пішов додому з почуттям, ніби мені обчистив кишень кишеньковий злодій.

На жаль, я не міг більше зустрітись з завідувачкою цього «Ательє» т. Дорошенко, бо виїхала у командировку. Чи не можеш ти, товаришу Перець, зайти до Дорошенко чи до директора Ленінського райпромкомбінату й дізнатись про походження їхніх «твердих» і «м'яких» розцінок? За одним заходом прошу зацікавитись долею мого замовлення (Квитанція 103 від 15 серпня ц. р.): чи не треба бува внести в «Ательє» ще сотню — другу за утюжку сорочок?

Ф. ГАЛЬЧЕНКО.

м. Київ.

Виставка "Ширпотреба"

ВІДДІЛ ПАТЕНТОВАНИХ ЗАСОБІВ

Малюнки В. Гливенка

Кожен може безболісно кинути курити, придбавши у Ворошиловграді мундштук, який розтоплюється від диму, а в Кіровограді самоломкий портсигар.

Кожна дитина може сама пофарбувати собі платтячко, коли батьки не пошкодують грошей і придбають у Ворошиловграді асортимент самофарбувальних дитячих іграшок.

Новий перев'язочний засіб — босоніжки з марлі. Замовлення на великі партії приймає Харківський Міськпромторг.

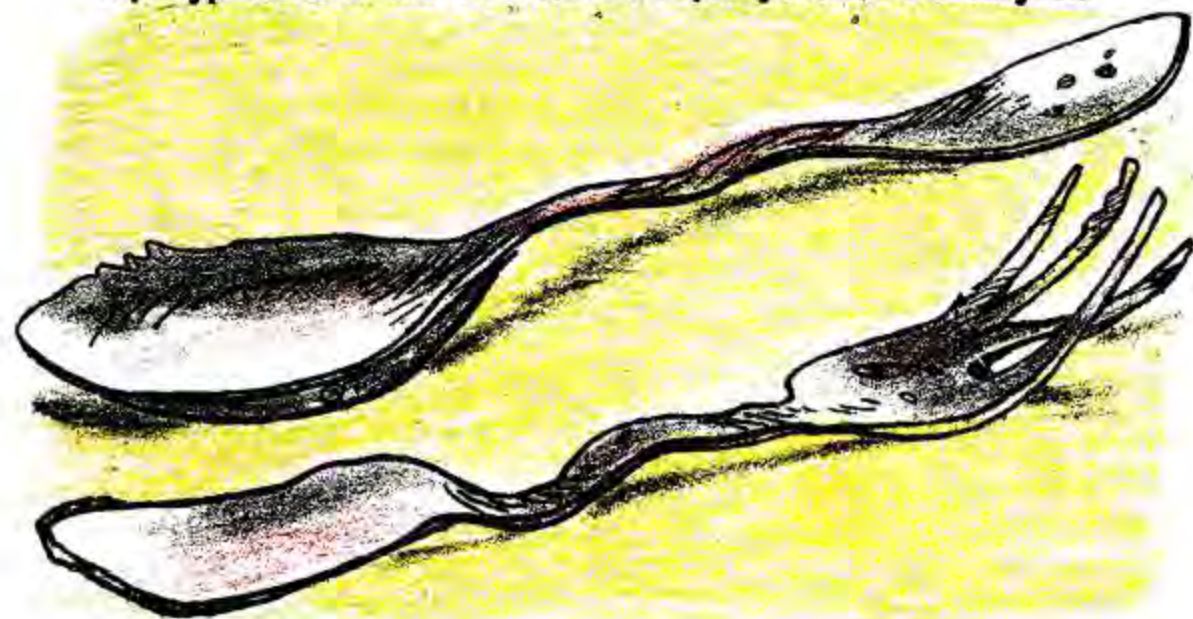

Полтавська бритва — найкращий засіб для вирощування бороди.

Кіровоградські гребінці. Рекомендуються для здирання скальпів

Хочете ощадно приймати гостей? Тоді купіть у Полтаві гарнітур таких ложок та виделок. Гарантуємо цілість закусок.

Ви скаржитесь на безсоння, бо ваш сусіда любить слухати нічні концерти. Купіть у Київській зразковій крамниці Книгокультторгу (Червоноармійська вул.) німий репродуктор і презентуйте його сусідові: ваше безсоння як рукою зніме.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козлянюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Тимофіївська, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (на укр. мові) Підписано до друку 20/X 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.